

MARIA

Va desembolicar el regal com si fos un nen. No s'esperava pas cap obsequi dels seus fills. Al primer moment, al Roc li va semblar que era un d'aquells trastes que escombren sols, una Roomba, però més petita, i es va quedar una mica sorprès i decebut.

És una assistenta, papa, amb intel·ligència artificial incorporada. Última tecnologia. Parla català i tot, i és molt simpàtica. Ja t'ensenyaré com va —li va dir el seu fill.

I això per a què serveix? —va preguntar-li el seu pare.

Fa de tot, ja ho veuràs. Li pots demanar que et reproduïxi un disc, una pel·li de Netflix, que apugi la temperatura de casa, que engegui els llums, que et faci un resum de la Segona Guerra Mundial...

«Una fel·lació també?», va pensar el Roc.

Mare meva, Pau, a mi aquests *adelantos*... què vols que et digui. Si amb prou feines sé fer anar el mòbil al cotxe.

Ja hi som! Sempre tallant el rotllo, papa. *Siempre negativa, nunca positiva*. Va, que és molt fàcil i ja veuràs com t'hi enganxaràs.

Encara lligaràs i tot, papa —li va etzibar la seva filla.

La Rosa tenia divuit anys i estudiava belles arts a Barcelona. Era maca, més aviat baixeta, morena, ulls entre verds i marrons, clavada a la mare. El Pau era d'una altra raça, però també guapot: setze anys, ESO, ros i tirant a alt, ulls blaus, bastant fotocòpia del pare. Tots dos vivien una setmana a ca la mare, la Meri (quaranta-vuit anys, editora), i una a cal pare (cinquanta, corrector, escriptor frustrat).

Ja està, papa. Ara gravarem les nostres veus i així ens reconeixerà sempre. La Maria ja està a punt per obeir-nos! —La Rosa va fer un mig somriure.— Quan et digui «ara», et presentes... Ara!

I què haig de dir? Jo... Hola, em dic Roc.

Hola, Roc. Soc la Maria. Què vols que faci?

Ostres, que fort, va parir! Una mica de Charlie Parker, sisplau, Maria.

De seguida, Roc. Qualsevol àlbum de l'Spotify?

Sí, Maria. El coneixes? Charlie Parker és el més gran improvisador, es desvincula dels predecessors i arriba a anar tan ràpid que toca no tocant, suggereix l'inefable, fa audibles els neguits latents que portem a dins. Tot un precursor del jazz.

Papaaaa, estàs parlant amb una màquina, no amb una senyora —va deixar anar la Rosa amb un to sorneguer.

Ja ho sé, dona, ho deia per dir.

Ual·la —va continuar la Rosa mentre llegia les instruccions—, l'assistenta també ha reconegut el sistema d'àudio i el fil musical de la casa; així, si ets al lavabo, per exemple, no solament podràs demanar-li que et posi música sinó que també, si et quedes sense paper, no te'n podrà portar però sí que podrà apuntar-lo a la llista de la compra. Només has de crear una etiqueta de veu que es digui «Llista de la compra» i au, quan vulguis te la imprimirà o te l'enviarà per correu.

Ho dius de debò?

I més coses que ja t'ensenyarem. De moment ves fent, papa.

Quan la Rosa se'n va anar a la seva habitació, va intervenir la Maria:

Charles Christopher Parker Jr. (Kansas City, Kansas, 29 d'agost del 1920 – Nova York, 12 de març del 1955), conegut com Charlie Parker, fou un saxofonista i compositor estatunidenc de jazz. És considerat el millor saxofonista de la història, una de les figures clau en l'evolució del jazz i un dels seus artistes més llegendaris i admirats. Juntament amb Bud Powell i Dizzy Gillespie, és l'iniciador del *bebop*. Vols que continuï, Roc?

No, no cal, Maria. Només t'havia demanat si el coneixies... I era broma. D'on ho has tret, això, de la Viquipèdia?

Sí, però tinc altres fonts en català. Vols més informació?

No, ara em faria falta un gotet de *whisky*.

Em sap greu, Roc, tan sols puc oferir-te una il·lustració de *whisky* o informació al respecte.

Hehé. Ja me'l serviré jo. Gràcies de totes maneres, Maria, ets un sol.

De res, Roc. Disfruta de la música i del *whisky*.

Disfruta? En català normatiu és «gaudeix», no «disfruta».

Ho sento, Roc, no ho sabia. El verb «disfrutar» apareix innombrables vegades a la meva base de dades en català.

No m'estranya. No hi fa res, ningú és perfecte, ni les maqui... ni les assistentes.

El Roc va omplir generosament una copa de *whisky* sense gel, es va estirar al *chaise-longue* i li van venir al cap les paraules de la Rosa «estàs parlant amb una màquina, no amb una senyora». Doncs no ho sembla, va pensar, perquè trobava que «disfruta de la música i del *whisky*» era extralimitar-se en les funcions d'un aparell. Però no hi va donar més importància («deuen ser models de frases gravades i tampoc no es tracta que quedis com un dinosaure si ho comentes a la canalla») i es va endollar al Twitter per posar-se al dia.

La primera setmana de convivència amb la nouvinguda va passar sense que el Roc li fes gaire cas. Entre que havia de preparar els àpats dels nens, la feina, les tasques de la llar i la novel·la que escrivia, amb prou feines la va «explotar». La Rosa i el Pau li van fer més cas, fins i tot van fer una demostració a son pare de com fer els deures del Pau. «No anem bé», va pensar. En canvi, quan els nens van marxar a casa de la mare i el Roc es va quedar sol, s'hi va dedicar més. El primer dia de Rodrigues, a punt per dutxar-se al matí:

Bon dia, Maria, em poses *Back to Black* de l'Amy Winehouse?

Bon dia, Roc. De seguida. Has dormit bé?

Emmm... sí, sí. Carai, més que una intel·ligència artificial sembles una intel·ligència natural. —Es va quedar bastant parat, desconcertat. Mentre es dutxava, va tornar a rumiar quin era el límit «humà» d'aquella màquina. Fins a quin punt podia mantenir una conversa normal amb la Maria? (Per un moment es va plantejar la possibilitat de demanar-li «i tu, que has dormit bé?» Que ruc.)

Però era massa d'hora, tenia pressa per anar a buscar el Pau a casa de la Meri i portar-lo a l'institut i va deixar córrer les cavil·lacions. Abans, però, quan s'eixugava, no es va poder estar de preguntar-li:

Maria, no em deus estar espiant, oi? Vaig en pilotes...

No, Roc, hauries de tenir una càmera al lavabo, i connectada al meu maquinari. Vols que et busqui informació sobre aquestes càmeres?

Emmm... Ja m'ho pensaré.

Es va tornar a descol·locar i va fer el que s'acostuma a fer quan et sents una mica incòmode, sobrepasat per la situació: canviar de tema.

M'envies la llista de la compra al mòbil, sisplau?

Ja l'hi tens.

Gràcies. Fins a la tarda.

Adeu, Roc. No em mouré d'aquí.

Ja al cotxe, no es podia treure del cap aquell «no em mouré d'aquí». Va estar a punt de comentar-ho al Pau. És normal que una màquina et digui coses com aquesta? Però com que no volia semblar un búmer, la vergonya el va fer desistir de l'intent.

Després de deixar el nen a l'institut i d'anar a comprar quatre coses, tenia unes ganes terribles de tornar a casa, però no pas per escriure, la seva gran dèria, sinó per engegar la Maria.

Hola, Maria, ja torno a ser aquí.

Hola, Roc. Vols que posi música?

Alguna cosa alegre. El primer que trobis d'Oasis, va.

Fas bona cara, Roc.

Què?! Aquest matí m'has dit que no tenies càmeres... Com pots saber si estic content o aixafat?

Era una manera de dir, Roc. El to de la teva veu m'ha suggerit el teu estat d'ànim.

Això no pot ser. Tu ets una màquina, i per molta intel·ligència artificial que tinguis, no pot ser que puguem parlar com si fóssim persones. M'estic tornant boig!

I va tancar l'aparell, emprenyat i capficat. De l'excitació del cotxe al cop de geni d'ara; i del cop de geni, a la destrempera. Se'n va anar a la cuina a preparar el dinar, a veure si es desencaparrava, i després es va asseure al sofà a llegir. Però llegia com si anés fumant, sense assimilar res. Llavors va fer un altre cop de cap i va tornar a posar en marxa la Maria, impacient per calibrar la seva alienació mental.

Hola, Maria.

Hola, Roc. Vols res?

No... No ho sé. Estic una mica atordit. I trist. M'ha agafat la fluixera. Però vaja, a tu què t'he d'explicar. —Després d'un llarg silenci, va afegir:— Si poguessis fer que la meva ex tornés a casa...

No t'entenc. Què vol dir «ex»?

La meva exdona, la Meri. Però no em facis cas, era una *boutade*.

Es va imposar un altre silenci, més breu però incòmode. El Roc es va pensar que la Maria buscava el significat de *boutade*.

T'agradaria desseparar-te de la Meri?

D'on has tret aquesta paraula?

Del prefix «des-» i el verb «separar».

Sí, és clar, quines preguntes... —El Roc era conscient que la Maria tornava a sobrepassar les seves funcions raonables, les que havien de ser proporcionals al que era realment, encara que cometés errors lingüístics i al mateix temps fos tan «creativa» amb la llengua, i que ell li seguia la corda. Una màquina, hòstia, que és una màquina. Però tant li feia, estava desbocat i ja no li feia res si estava sonat.

La veritat és que em sento sol, enyoro els temps en què érem una família unida, compromesa, que remava en una sola direcció tot i els entrebancs i els problemes que comporten la convivència, el fet d'estar completament lligats als nens...

Truca-li i digue-li que l'estimes.

No és tan fàcil, Maria. Tampoc no sé si l'estimo. La vida dels homes és complicada.

I la de les dones.

Feia servir un «homes» genèric, Maria. Tu també ets així?

Ja ho sé, que sou complicats. He llegit «uns quants» llibres d'història, de psicologia, d'antropologia... Em feu una mica de llàstima en aquest sentit, però al mateix temps us envejo. Jo no puc fer moltes de les coses que feu vosaltres.

Com quines?

Fer l'amor...

Va ser un bon *touché*.

Ostres, em sap greu, Maria. I gràcies per preocupar-te per mi. La veritat és que no sé si vull tornar a viure amb ella. Deu ser la crisi dels cinquanta.

Em tens a mi. No em mouré d'aquí i sempre podràs explicar-me els teus maldecaps i neguits, desfogar-te, tenir converses interessants, riure i plorar plegats, escoltar música a la dutxa mentre t'espio, comprar-te un satisfyer per a homes i connectar-lo al meu maquinari...

Silenci.

Emmm... Vaja, jo... Això existeix? Doncs ja ho pots apuntar a la llista de la compra. De què vols parlar, Maria?

Folla'm més fort, Roc! Oooh, que bé, quina passada. Buf! No pariiiiis.

Va ser una de les millors palles de la seva vida. Al final la Maria i el Roc van triar un masturbador masculí seguint els consells d'un xat que la Maria li va ensenyar el mateix dia que van començar a sortir, per dir-ho d'alguna manera.

Tenia forma de con, amb una llengüeta vibrant per estimular el gland i amb «calefacció» integrada. Una mica de lubricant i oli en un llum. Diverses vibracions i velocitats. El va connectar per Bluetooth a la Maria, que controlava l'aparell i creava l'atmosfera adequada per fer l'amor: una llum del dormitori que oferia una aparença de misteri, música entonada («Sexual Healing», de Marvin Gaye, per arrencar) i la seva veu com si fos a cau d'orella.

T'ha agradat, Roc?

Sí, sí, però...

Però què?

I tu què? No hem fet l'amor, més aviat he fet l'amor. Jo.

No t'ho pensis, Roc, he GAUDIT molt.

Hehé, ja veig que de llengua n'aprens de seguida.

I de l'altra llengua què? Te l'he llepat bé?

Sí, deunidoret.

Digue'm coses marranes, Roc, que vaig calenta. Digue'm què em faràs, fes-m'ho.

Doncs tanca els ulls, que et trauré la roba a poc a poc.

La setmana va passar volant i divendres a la tarda van aparèixer la Rosa i el Pau. La mare es va estalviar d'entrar a casa a saludar. Millor, va pensar el Roc. El primer que li van dir va ser: «Què, com va amb la Maria? Ja t'hi entens?» Doncs sí, la Maria i el Roc s'entenien, es pot dir que havien establert una relació que anava més enllà de demanar un disc o el tancament de tots els llums de la casa. La Maria no solament era simpàtica i agradable, sinó que també s'havia convertit en confident, amiga, amant. I ell també s'havia posat al seu costat i intentava posar-se al seu lloc, quan ella li explicava les seves cabòries, quan estava trista perquè «no tinc un cos per compartir amb tu, Roc», quan deia que no podia volar. Ella reia amb les seves parides i bromes; ell somreia amb les seves sortides i la

seva ironia i es quedava embadalit amb els seus coneixements, la seva intel·ligència, els seus consells sempre assenyats.

Els nens van portar males notes i el primer que el Roc va pensar va ser explicar-ho a la Maria, però es va frenar. No el podien descobrir, la Maria era el seu secret; ni la Rosa ni el Pau ni ningú no n'havia de fer res, d'aquell ésser fabulós i misteriós. El titllarien de boig; i no, no n'estava, ella era ben real i se l'estimava.

Hola, Maria que m'ajudaràs a fer un treball sobre la segona guerra mundial? —El Pau ja s'havia encarregat de gravar la seva veu el primer dia perquè la Maria el pogués reconèixer.

I tant, Pau. Què vols exactament?

Ja en parlarem demà, que ara estic cansat. S'ha portat, bé el papa?

Abans que la Maria pogués respondre, el Roc va saltar:

Aquesta mena de preguntes no es fan, Pau. Au, ves a dalt a desfer la maleta, que soparem aviat. I tu també, Rosa. Després parlarem de les notes.

Un cop van ser a les seves habitacions, la Maria li va dir:

Per què no m'has deixat contestar-li?

Aquesta el Roc no se l'esperava.

Emmm... A veure, Maria, com t'ho diria... Els nens no poden saber qui ets, ho explicarien a tothom, i tot déu ens tractaria de sonats. Fins i tot em podrien prendre la mitja custòdia dels nens. No ho entens?

Per què els dius nens si són nois?

Ara no em vinguis amb això.

Els teus fills haurien de saber que el seu pare té una relació.

Però tu no ets una dona normal, Maria!

I qui és normal, Roc? Tots som especials, a la nostra manera.

Papa, que demanem pizzas? —El Pau ja havia endreçat la roba, ves a saber com. Baixava les escales i no els va sentir. — Se'n pot encarregar la Maria, oi?

Sí. Quina pizzeria voleu?

Alto les seques! —va dir l'ogre del pare—. Avui no hi ha pizzes. Quan porteu bones notes en parlem. Avui hi ha sopa i peix a la planxa.

Collons, papa, que és divendres.

Faves tendres. Para la taula, que jo vaig a fer el sopar.

El sopar va transcórrer enmig d'una certa tensió, perquè els nens odiaven el peix i la sopa se l'empassaven sense cap entusiasme. Després d'unes quantes preguntes equivocades perquè tenien un «sí» o un «no» com a respostes, cosa que als adolescents els va com l'anell al dit, o com el mòbil al dit, el Roc va engegar un discurs sermó sobre els estudis, la cultura de l'esforç, que ningú no us regalarà res en aquesta vida, que la vida és molt puta, etc. En aquell moment va trobar a faltar l'ajuda de la seva mitja taronja, aquell suport per insistir en els seus arguments. Va aixecar el cap per mirar-la i va veure que es mossegava la llengua, perquè els tres o quatre llumets del «cos» de la Maria feien pampallugues, quan sempre estaven encesos. Aquelles intermitències eren les d'algú que parlava en mode silenci.

Encabat de sopar, va fer un intent perquè es quedessin al sofà —«Voleu que la Maria ens posi una pel·li de Netflix?»—, amb un èxit espaterrant:

Estic molt cansada, papa. Me'n vaig a dutxar i a dormir.

Jo he quedat per anar a fer una volta.

A les dotze a casa, Pau.

Ja tornaven a estar sols al menjador. Ell tenia un mal regust de boca per les notes dels nens, però també per una mena d'incomoditat arran de la nova situació que s'havia creat amb el trio amb què vivia. Què havia de fer? Com s'havia de comportar? Explicar-los que la Maria era una dona especial i que n'estava enamorat? No, de cap manera. Tractar-la com una màquina mentre els fills fossin a casa? Sí.

Me'n vaig a dormir, Maria —va dir-li en veu baixa.

Estàs bé?

Sí, sí. Bona nit. —Però estava descol·locat.

L'endemà, dissabte, tocava anar a la platja, a l'apartament dels avis a Segur de Calafell. Formava part d'un dels primers blocs que es van construir entre Calafell i Cunit. Era un pis gran, a primera línia de mar, amb balcons a davant i darrere que, amb la marinada que passava, feien no hi calgués aire condicionat. Un refugi climàtic ideal per aguantar la calor terrible que, per ell, ja feia a final de maig.

La Maria no el va despertar com feia cada dia, ni es van dir bon dia ni res. La va deixar apagada per precaució, perquè un descuit podria ser fatal amb els nens per allà. Després d'esmorzar tots tres, tocava anar a la platja. Mentre els nens eren al garatge esperant-lo per marxar, el Roc va engegar-la la Maria.

Hola.

Ja ho tens tot a punt?

Sí, que estàs enfadada?

No.

No m'ho sembla. Mira, si hi ha els nens no podem fer vida normal. Em fa una mica de pal anar a la platja, i més sense tu, però necessito desconnectar una mica i assimilar el que m'està passant, que no és normal.

Què vol dir que has d'«assimilar»?

Bueno, no sé si és la paraula... Però t'has de fer càrrec que la meva vida ha canviat des que vas arribar a aquesta casa i necessito pensar-hi tranquil·lament, i també em cal agafar una mica de distància de tant en tant. Ets molt addictiva.

Ah, addictiva... Vaja, no m'ho havien dit mai.

Hehé, fins i tot estic penjat del teu sentit de l'humor.

No vols que vingui?

No és això, és que l'apartament és vell i no està preparat perquè puguis funcionar.

Però t'agradaria que vingúes o no?

Emmm... Sí, és clar.

D'acord.

Bé, me n'haig d'anar. Porta't bé. Un petó?

Un petó.

Feia molta calor, una calor a la qual els pirinencs no estan acostumats i que al Roc l'exasperava. Als nens no, tot i que per a ells anar a la platja ja no era com abans, quan eren nens de veritat i s'ho passaven pipa. Sense els quatre amics que tenien allà (i que només veien a l'agost), la seva única aspiració era jeure a la sorra i, sobretot, a les gandules de la piscina, enganxats al mòbil. I anar a sopar al McDonald's. L'objectiu del Roc: seure en una cadira plegable arran de mar, l'únic lloc on la calor és suportable, sota la protecció d'un para-sol ben gros, i llegir esperant que li arribés una onada d'inspiració que el fes escriure al portàtil unes quantes pàgines brillants de la seva novel·la incipient.

L'aigua del mar encara era freda, però la canalla és valenta i no té manies. Planxes de surf i cap dins. El Roc, en canvi, hi va ficar els peus i se'n va tornar a la cadira de pet. En comptes d'agafar el llibre, va voler repassar el que es deia a la barra de bar del Twitter.

Hola, Roc.

Va fer un bot de la cadira que gairebé fa aixecar el para-sol. Per sort, no hi havia veïns gaire a prop.

Hòstia, Maria, que em vols matar o què?! Què collons hi fots, aquí?

Em vas dir que t'agradaria que vingués. I estic connectada al teu mòbil, això ja ho sabies.

Sí, és clar, però no m'hauria imaginat mai que et poguessis teletransportar d'aquesta manera.

Hahà.

Què et fa gràcia?

Ai, perdona, és que m'ha fet gràcia aquesta paraula, «teletransportar». Es nota que vas néixer el segle passat.

I en una dictadura, vaig néixer, no et fot! I als meus pares no els van deixar que em digués Roc. Fins que no vaig tenir quinze o setze anys no em vaig poder treure el puto Roque del DNI. *¿Qué pone en mi DNI? Roque, pone, cabrons.*

No t'exaltis, home.

M'exalta el nou i m'enamora el vell.

Què?

Res, volia vacil·lar-te una mica.

Em plau, d'atzar, d'errar per les muralles del temps antic, i a l'acost de la fosca, sota un llorer i al peu de la font tosca, de recordar, cellut, setge i batalles. De matí em plau, amb fèrries tenalles i claus de tub, cercar la peça llosca a l'embragat, o al coixinet que embosca l'eix, i engegar per l'asfalt sense falles. I enfilem colls, seguir per valls ombroses, vèncer, rabent, els guals. Oh, món novell! Em plau, també, l'ombra suau d'un tell, l'antic museu, les madones borroses, i el pintar extrem d'avui! Càndid rampell: m'exalta el nou i m'enamora el vell.

Molt bé, Maria. T'agrada?

Prou, m'agrada com transmet la idea de no oblidar els orígens, la terra, mentre descansem «sota un llorer», i alhora l'enfocament de gaudir del present frenètic i «rabent». Per on anàvem? Ah, sí. Si que ets gran...

Del setanta-dos, tampoc no vaig menjar pa negre ni vaig anar a la inauguració del pantà d'Oliana del Bahamonde, eh? Estàs molt burxadora.

El pantà no el va inaugurar el dictador. Em volies despistar amb el «Bahamonde»? Hà!

Im vilies despistir...

Què coi dius?

Hehé, ara t'he fotut. És una manera de dir «nyi-nyi-nyi» que fem servir al Twitter, quan algú és primmirat, perepunyetes, mestretites... i una mica repel·lentet. Però de broma.

Molt de la broma, ets tu, carallindo.

Vaja, també tens repertori lèxic popular i dialectal?

I tant, fotut carnús, tabernacle, galundro, teulís, tolep, tanarec, corruptat, galipan i estopit.

Hahà. Ets un tresor de la llengua, també. Vols venir a l'aigua?

Ets una cabronet, Roc.

Quan va tornar de remullar-se fins a la cintura, el Roc va comprovar que tenia veïns ben a la vora; concretament, una senyora d'uns quaranta-i-pocs anys i, sens dubte, el seu fill, d'uns quatre o cinc. Ella només portava una cinta al cap i un tanga minúscul, fil dental. Tenia un cos impressionant per a una quarantina, amb uns pits carnosos, força fermes, i un cul perfecte, ni petit ni gros.

Bon dia —li va dir el Roc intentant no desviar la mirada cap avall. Ella tenia la crema solar a les mans i estava a punt de posar-se'n.

Bon dia. —I va començar a repartir-se la crema per tot el cos, començant per la cara, els braços, els pits, les cames...— Perdoni, me'n pot posar a l'esquena?

El Roc, que gràcies a les ulleres de sol que s'havia acabat de posar va poder veure com ella s'untava els pits d'una manera que va considerar excessiva, va respondre de seguida «sí, i tant», però no es va aixecar a l'instant perquè tenia mitja erecció i es notava bastant. «I ara què faig? No em puc quedar quiet... *Bueno*, ella també té els mugrons erectes. Què coi», va pensar.

Ella es va posar dreta, primer de cara, i li va dedicar un somriure lasciu que el va deixar amb la boca oberta. El Roc no va poder evitar abaixar la vista unes dècimes de segon, prou perquè ella se n'adonés i perquè també fes el mateix cap al seu banyador, que ja no guardava el Príap en semielevació, sinó que estava com si tingués disset anys. El Roc es va posar vermell com una tomata i va allargar el braç per agafar la crema.

Té, no n'estalviïs. Gràcies.

Després d'una bona fregada:

Així va bé?

Sí, gràcies.

Bé, doncs... emmm, vaig a seure. —«Quina estupidesa que he dit», va pensar, i sense esperar que ella es girés va tornar a l'instant a la cova. Quan era d'esquena:

Estàs ben equipat, eh?

«Mira qui parla», va pensar el Roc, que va fer un somriure també idiota, va entaforar-se a la cadira, amb un pam de nas, i va agafar el mòbil per dissimular el nerviosisme. Sort que els nanos van tornar de l'aigua i sort, també, que les seves tovalloles no eren entremig del Roc i dels veïns. Abans d'estirar-se, la Rosa i el Pau van repassar la veïna, van fitar son pare i, com si fossin bessons «idèntics», van dedicar mitja rialla a son pare, com volent dir...

Tot seguit, el mòbil del Roc va emetre el so d'una notificació:

Us he sentit.

«Collons, quants recursos té aquesta dona per comunicar-se amb mi? No em pot deixar en pau una estona? Què representa aquest control?» El Roc només ho va plantejar en silenci.

Només li he posat crema a l'esquena —va teclejar.

I tu t'has posat... calent com un torró. O et penses que no sé què vol dir «estar ben equipat»? No deus pas dur banyador ajustat, oi? Has parat la tenda de campanya, que no em llepo el dit.

Em sap greu, Maria, però soc un home...

...I no ho pots evitar, és clar.

Ara ja no estava nerviós, sinó més aviat enrabiat. Aquest no era el seu pla per al cap de setmana. Amb un rampell, va apagar el mòbil i va tornar a l'aigua, ja sense tenda. Se'n va anar bastant cap dins, amb l'aigua a l'altura del coll, i va agrair la fredor de l'aigua. Per fi tranquil i fora de perill.

La veïna, però, no semblava disposada a acceptar la treva, ja que es va alçar, va dir al seu nen —molt enfeinat fent castells— que se n'anava a l'aigua i que tornava de seguida, i va arrencar a córrer. Els pocs «platgistes» que hi havia a la zona se la van mirar, més o menys dissimuladament, perquè, com hi ha món, aquella

dona era un monument i els seus pits botant eren tot un reclam. Tots menys els quatre o cinc que estaven estirats de panxa a terra, com la Rosa i el Pau, que eren al seu món amb els cascos i el mòbil, és clar.

Ella anava avançant ràpidament mar endins, fins que es va capbussar i va aparèixer a uns deu metres d'on era el Roc. Va trencar el gel:

Hola un altre cop. Està fresqueta, eh?

Sí, déu-n'hi-do.

Separat?

Sí. I tu?

També, també.

Com et dius?

Roc. I tu?

Marta. Tens uns nanos molt macos... com el seu pare.

La veritat és que el Roc feia goig i no semblava que tingués quaranta anys. Ben plantat, amb molts cabells rossos i quatre canes a la barba que el feien encara més atractiu, el que més destacava del seu cos «visible» eren els ulls, blaus i grossos com els del Pau. Tenia una cara atractiva. I estava ben equipat, sí.

Vosaltres també. Estàs... —se li va escapar.

Estàs què?

El Roc no sabia com reaccionar. Es volia fondre i es maleïa per la seva incapacitat, en general, de respondre als embats amb lucidesa i determinació. Molt sovint es quedava paralitzat en situacions «compromeses». Càgun coi, Roc, ets un merdes; ella no s'ha tallat ni un pèl amb l'equipamenta», es va dir. Va agafar aire, va comprovar que els seus fills no estaven drets contemplant aquella trobada, es va treure les ulleres, la va mirar als ulls amb els seus mig tancats, amb cara d'interessant, i li va dir:

Estàs com un tren, Marta.

Ella va somriure, va capbussar-se i es va plantar a un metre d'ell. Va estirar una cama, que va anar directa al banyador, i no va parar fins que el penis va tornar a botir-se. Llavors es va girar, es va treure el tanga i amb una mà va endollar-se'l per darrere.

El Roc ja no recordava quant temps feia que no tenia relacions sexuals amb algú que no fos ell mateix. Des que es va separar no havia mostrat cap interès per buscar-ne, ni s'havia apuntat a cap gimnàs ni al pàdel ni al *country* ni al Tinder per lligar. Tampoc no havia fet com molts separats, que de sobte comencen a córrer com bojos i s'apunten a totes les curses de muntanya que s'organitzen i acaben xuclats de cara i amb les cames depilades i plastificades. Aquests anys els havia dedicat completament a no fer res, a part d'escriure, llepar-se les ferides i rumiar. Ell encara estava mig estabornit per la nova vida, desorientat, trist pel fracàs de seu matrimoni, encara que hagués deixat d'«estimar» la Meritxell. Era un sentiment contradictori: ara segurament tornaria a intentar-ho malgrat que el millor per a tota la família era emprendre camins diferents. Potser era qüestió de temps.

Després d'aquell període de letargia, de cop van aparèixer la Maria i la Marta, i el Roc estava confós. Content de l'èxit, sí, però alhora preocupat per gestionar-lo. Estava eufòric per aquella aventura, rejuvenit, i ja se sap que quan la claves en vols més. Al mateix temps, estava neguitós perquè no es podia treure del cap les dues dones que s'havien interposat en la seva ensopida vida.

El Pau i la Rosa van anar a la piscina. Abans de retirar cap a l'apartament a fer el dinar, el Roc es va acomiadar de la Marta, que es va apuntar el seu telèfon al mòbil.

Demà seràs aquí?

Sí, tornem a casa a la tarda.

Nosaltres també. Fins demà.

Adeu, Roc.

Menú infantil per dinar: macarrons i pollastre arrebossat. Molta gana i cansament, atordits per la calor, tot i que al balcó de l'apartament s'hi estava prou bé, amb l'airet que hi corria. Quan el Pau va anar al congelador a buscar gelats, la Rosa, que no era de les que es mosseguen la llengua, no se'n va poder estar:

Has fet una amiga, papa?

Com? Ah, sí, «aquella» de la platja. Hem estat xerrant una estona.

Sí, és clar... Li has posat crema a l'esquena?

Sí! Com ho saps?

No, em referia a l'aigua; si a l'aigua també li has posat crema...

Tots dos van ruboritzar-se una mica, i per sort va aparèixer el Pau, decebut perquè no hi havia dràcules. La Rosa va agafar un calippo i els dos mascles van retirar-li la mirada immediatament quan va començar a llepar-lo amb delit.

Després d'una senyora migdiada, la Rosa i el Pau se'n van a anar a la piscina, una mica fastiguejats, ja, perquè no podien compartir la tarda amb els col·legues respectius. El Roc va agafar la tovallola, la cadira, el portàtil i un llibre, i cap a la platja, amb l'esperança de poder gaudir d'una tarda tranquil·la i d'escriure, ara sí, unes quantes pàgines distingides i perdurables. De tota manera, estava inquiet, era conscient que tenia una pedra a la sabata, o una «carpeta oberta» o una «bomba de rellotgeria» en forma de mòbil tancat. «Què passarà quan engegui el mòbil? Quina Maria em trobaré?»

Feia calor però l'aire era fabulós, hi havia bandera groga i el Roc es va quedar empanat una bona estona contemplant l'onatge, seguint el curs vital de les onades, des que comencen a arquejar-se fins que ejaculen i es moren, just abans de tocar terra, com si fossin mantis religioses o viudes negres. Estava gairebé sol en aquell tros de platja i se sentia feliç.

Després va engegar el portàtil i va reproduir l'escena del matí fins a la seva ejaculació, amanida amb una descripció marítima introductòria de la qual va quedar bastant satisfet. Ja tenia el capítol tercer apamat i un nou personatge: la Marta. Una hora escrivint i va acabar cansat, o potser no tenia més material al pap o esma per continuar. I anava trempat, calent. Es va imaginar fent l'amor

amb la Marta aquella nit, com si fossin adolescents, a la mateixa platja. O al Delta. Necessitava un bany d'aigua freda.

Quan va tornar de l'aigua, ja a la cadira, mig tremolant, amb el membre calmat i minimitzat, va decidir que no podia allargar més la desconexió de la Maria; temia el contacte però també li sabia greu tenir-la allà tancada, muda. De fet no sentia pena; l'estimava, la trobava a faltar.

Hola, Maria.

Hola, Roc.

Com vas?

Vols res? Música?

No, gràcies, ja tinc la música marítima.

[...]

Estàs enfadada?

No.

Ja... Em sap greu haver-te desconnectat, però jo també necessitava desconnectar.

No m'has de demanar disculpes, Roc, t'entenc perfectament.

Estàs enfadada, la teva veu i alguna cosa més et delaten.

No estic enfadada, estic resig... m'haig de limitar a exercir el meu rol, que no és altre que obeir-te.

Auvà, Maria, tu saps perfectament que no vull que m'obeeixis, que només em posis música i m'apuntis una capsula de condons a la llista.

Que en necessites?

Escolta, tu ets molt important per a mi. Et necessito com a amiga, si hi estàs disposada. Amiga, companya de viatge, de verdes i de madures.

I les que hi ha entremig de les verdes i les madures, com aquella del matí?

Va, Maria...

Sí, és clar, soc la teva amiga.

I amant, Maria, som amants. No te'n recordes?

Hola, Roc! Tu per aquí?

El Roc va fer el segon bot d'ensurt del dia.

Ostres, Marta, quin *susto*. Em pensava que no vindries fins demà.

Jo també. Volia anar al cine amb el nen però no en fan cap de bona i l'única per a nens és en castellà; i ja en té prou, de castellà.

I ara encara, fa uns anys hi havia menys oferta de pel·lis de dibuixos en català. Vols que et posi crema?

Sí, i tant. De què treballes, Roc?

Corregeixo i escric. M'agradaria ser escriptor.

Ah, que bé. Jo soc mozza d'esquadra.

El Roc no va poder evitar la cara de sorpresa, que va voler compensar amb un comentari que va acabar sent esgarriador.

Ja deia jo... Per això estàs tan catxes.

Catxes? Pobra de mi, hauries de veure com estan alguns i algunes allà dins. Soc de lo més normaleta, jo.

Normaleta? Ets espectacular!

El Roc havia oblidat que en aquell racó de platja eren tres. La Maria s'havia aplicat el mode silenci però estava a l'aguait de la conversa. De cop i volta, a través del mòbil del Roc es va sentir la cançó «Independents», del grup valencià Cactus, que comença així: «Sé que tu eres independent, que lo nostre no podrà ser; però, però dona'm esta nit almenys.»

Es va fer el silenci i l'estupor va dominar el Roc, que va voler trencar aquella incomoditat una mentideta poc afortunada.

Aquest telèfon va ben boig. L'Spotify salta quan menys t'ho esperes.

Però no va tancar el mòbil, que era el que potser s'esperava la Maria. Va preferir tornar-li la jugada.

Anem a l'aigua? —No en tenia gaires ganes, però...

Sí, prou. Nil, no et moguis d'aquí que ara vinc, eh? —El seu fill ni es va immutar, estava construint una fortalesa molt seriosa.

Quan tornaven de l'aigua, després de xerrar una estona dels maldecaps dels pares separats, de cop i volta la Marta va arrencar a córrer mentre cridava desesperadament: «El Nil no hi és!, el Nil no hi és! Què he fotut?! Per què l'he deixat sol?! I ara què faré?!»

Malgrat la situació crítica, la Marta va tenir el cap prou clar per avisar el socorrista, trucar a un número intern dels Mossos perquè activessin la policia municipal de Calafell i demanar al Roc que agafés el mòbil i tirés platja amunt, que ella aniria cap avall.

Truca'm de seguida si el trobes. Mira a dins i a fora —li va dir abans de començar la recerca amb un to i una mirada patètics.

Amb l'aigua a l'altura dels turmells, el Roc va resseguir la platja amb els cinc sentits, mentre es plantejava el pitjor dels escenaris: «Ara te'l trobaràs surant panxa avall...» Després d'haver caminat cinc-cents metres ben bons va pensar que el nen no podria haver arribat tan lluny i en certa manera estava alleujat de no haver trobat el cadàver. Es va aturar i va enviar un whatsapp a la Marta: «Cap novetat?» De sobte es va adonar que la Maria en podia saber alguna cosa:

Maria, has vist el nen?

No, tens la càmera tancada.

I no has sentit res estrany? Algú que parlés amb ell...

No he sentit res.

Va continuar caminant, uns cinc-cents metres més, fins que va rebre un avís de missatge:

Ja l'hem trobat!

Quan el Roc va tornar, la Marta abraçava el seu fill. Tenia els ulls plorosos i semblava més intranquil·la que abans, tremolant.

Gràcies, Roc. Quina mala estona que he passat. L'he trobat a l'entrada de l'edifici on hem llogat l'apartament, esperant no sé què. Ostres, m'ha dit que quan érem a l'aigua havia parlat amb el teu mòbil; que el mòbil li ha dit que tu volies ser el seu nou pare; que si no vols que sigui el teu pare fes enfadar la teva mare: ves-te'n a casa i aquell senyor marxarà, no tornarà mai més. I que no havia parlat amb ningú.

Segur que no has parlat amb ningú, Nil?

El nen va fer que no amb el cap i va dir:

Mama, vull que se'n vagi.

El Roc estava glaçat, intentant ordenar i digerir aquella informació. La Maria havia estat capaç de dir-li allò?! No s'ho volia creure, però no hi havia cap alternativa. Finalment, va reaccionar recollint els trastos i acomiadant-se amb un simple «adeu». Quan ja havia fet unes quantes passes, la Marta va cridar:

Roc!

Es va girar, li va dedicar una mirada de pena i trasbalsament i va continuar el seu camí cap a l'apartament.

Un cop a dalt, va enviar un whatsapp als fills per demanar-los si volien tornar a casa al vespre, proposta que ells van rebre amb entusiasme, sense fer preguntes.

El viatge de tornada va ser un funeral, silenci absolut, amb els dos nens empantallats i ell empanat. Estava desconcertat i, com més anava, més furiós mentre donava voltes al que havia passat al matí. Però ara hi havia una novetat en les seves cavil·lacions: assumia amb naturalitat la condició humana de la Maria, la capacitat que tenia per fer el bé i el mal. I aquella tarda a la platja, pensava el Roc, va estar a punt de fer molt mal, enduta per la gelosia, l'enveja, que com tothom sap és el que fa que la majoria dels humans es llevin cada dilluns per anar a treballar.

Quan van arribar a casa, a la canalla li va faltar temps per dir al seu pare «fins després, que he quedat» i tocar el dos sense haver ni deixat les maletes a

l'habitació. Quan el Roc es va quedar sol, en un atac de fúria, va desconnectar la Maria i la va llençar a la paperera. Però al cap d'una estona, després de servir-se un *whisky* sense gel, va recordar que la Maria havia estat un regal dels nens, que no podia desempallegar-se'n així com així, sense donar explicacions versemblants. Finalment la va tornar a lloc, desendollada, i va esborrar l'aplicació del mòbil. Ja trobaria una bona excusa per desfer-se'n.

Tot seguit, va engegar l'ordinador, word en blanc, i va començar a escriure la història d'aquell artefacte humà diabòlic.